

Rază de lumină

Luca Daniel

De vei trece printre gânduri
și vei adormi în rânduri,
Aș alege din cuvinte
Toate literele sfinte.
Da, le-aș pune într-o frază,
când afară desenează
vântul, strecurat prin frunze,
o tristețe pe-a lor pe buze.

Dac-ai trece peste lume
ți-aș lăsa un câmp, anume,
cu flori albe de speranță
să te mângâie pe față,
Iar cu șoapta lor, pe seară,
ca un sunet de chitară,
să-ți așeze peste vise
trei petale de narcise,
care au iubit în zori
ochii tăi ca două flori.

Legănat mă lași să sufăr
ca floarea albă de nufăr
ce se-alintă între valuri
rătăcite-n două maluri.
Să te chem ar fi mai bine,
dar dacă nu stai cu mine?
Voi rămâne ca un soare
care se ascunde-n mare
să privesc spre cerul tău
dăruit de Dumnezeu!

Dac-ai trece și ți-aș spune
că sunt floare fără nume,
Oare m-ai iubi vreodată,
Oare, ai deschide-o poartă?
Dar mereu va fi un „oare”
și-ntre noi o depărtare!
Eu cu gândul rătăcit,
printre stele ce-au fugit,
O să caut prin lumină
Raza cerului divină!